

ΜΟΡΙΣ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ - ΜΑΛΛΑΙΝ

Μετάφρ. στις ΜΗΤΣΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Πάμε ! 'Ακούω νά χτυπῇ ἡ καρδιά της ὡς ἐδῶ !
ANNA.—Προχώρε ! Ξέρεις πῶς τρελλάθηκες ;
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Μὰς κυττάει, ὦ ! ὦ !
ANNA.—Μὰ εἶν' ἓνα κοριτσάκι ! Καλησπέρα, Μαλλαίν. Δὲ μ' ἀ-
κούς, Μαλλαίν ; 'Ἡρθame να σου ποῦμε τὴν καλησπέρα. Εἰς' ἄρρω-
στη, Μαλλαίν ; Δὲ μ' ἀκούς ; Μαλλαίν ! Μαλλαίν !
(Ἡ Μαλλαίν κάνει σημεῖο πὼς κατελάβε)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Ω !

ANNA.—Μαλλαίν ! Μαλλαίν ! 'Ἐχασες τὴ φωνή σου ;

ΜΑΛΛΑΙΝ.—Καλὴ .. σπέρα !..

ANNA.—'Α ! ζῆς ἀκόμα ! ἔχεις ὅτι σου χρειάζεται ; Μὰ πρέπει
νά βγάλω τὸ πανσφόρι μου. (Βρῆζει τὸ πανσφόρι της καὶ τὰ κομπόσει
σ' ἓνα ἱππύλο). 'Ερχομαι νά δῶ. (Πληροῖ ζεῖ σὲ κρεββάτι). 'Ω, αὐτὸ
τὸ μαξιλάρι εἶνε πολὺ σκληρό. Θές νά σου φτειάξω τὰ μαλλιά ; Μὰ
γιατί μὲ κυττᾷς ἔτσι, Μαλλαίν ; Μαλλαίν ; 'Ἡρθα νά σε χαϊδέψω
λίγο. Ποῦ πονᾷς ; Τρέμεις σὰ νά πέθαινες. Μὰ κά-
νεις νά τρέμῃ τὸ κρεββάτι. 'Ἡρθα μόνο νά σε χαϊ-
δέψω λίγο. Μὴ μὲ κυττᾷς ἔτσι ! Τὰ παιδιὰ θέλουνε
χαῖδια ! θά γίνω ἡ φτωχή σου μαμά. Θι σου χτε-
νίσω τὰ μαλλιά. 'Ελα, σήκωσε λίγο τὸ κεφάλι νά
τὰ λύσω μ' αὐτὸ ἐδῶ. Σήκωσε λίγο τὸ κεφάλι.
'Ἐτσι.

(Τῆς περνάει ἓνα κορδόνι γύρω ἀπ' τὸ λαιμό)

ΜΑΛΛΑΙΝ (πηδώντας κατ' ἀπ' τὸ κρεββάτι).—'Α !
τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ μοῦ βόλατε γύρω στὸ λαιμό ;

ANNA.—Τίποτα ! τίποτα ! δὲν εἶνε τίποτα ! μὴ
φωνάζης !

ΜΑΛΛΑΙΝ.—'Α ! ἄ !

ANNA.—Πιάσ' την ! Πιάσ' την !

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Τί ; τί ;

ANNA.—Θὰ φωνάξῃ ! Θὰ φωνάξῃ !

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Δὲ μπορῶ !

ΜΑΛΛΑΙΝ.—Θὰ μὲ !.. ὦ ! θὰ μὲ πιέξουν !..

ANNA (πιάνοντας τὴ Μαλλαίν).—'Οχι ! ὄχι !

ΜΑΛΛΑΙΝ.—Μαμά ! Μαμά ! Παραμάνε ! Παρα-
μάνε ! Παραμάνε ! Γκιαλμάρ ! Γκιαλμάρ ! Γκι-
αλμάρ !

ANNA (στὸ βασιλιά).—Ποῦ εἶσαι ;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Εδῶ, ἐδῶ !

ΜΑΛΛΑΙΝ (ἀκολουθώντας τὴν 'Αννα γονατιστά).—Περιμένετε ! Πε-
ριμένετε λίγο ! 'Αννα ! Κυρία ! βασιλιά ! βασιλιά ! βασιλιά ! Γκι-
αλμάρ ! 'Οχι σήμερα ! 'Οχι ! ὄχι ! ὄχι τώρα.

ANNA.—Θὰ μ' ἀκολουθήσης ἔτσι σ' ὅλο τὸν κόσμον !

(Τραβάει τὸ κορδόνι)

ΜΑΛΛΑΙΝ (πρίφτοντας σὴ μέση τῆς κάμαρας).—Μαμά !.. ὦ ! ὦ ! ὦ !
(Ὁ βασιλιάς πάει νά κάτῃ)

ANNA.—Δὲ σαλεύει πιά. Τελείωσε. Ποῦ εἶσαι ; Βοήθα με ! Δὲν
πέθανε ἀκόμα. 'Ἐχασες !

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ναί ! ναί ! ναί !

ANNA.—Κράτα τῆς τὰ πόδια. Κάνει ἀντίστασι. Θι ξανα-
σηκωθῇ.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ποιά πόδια ; ποιά πόδια ; Ποῦ εἶνε ;

ANNA.—'Ἐκεῖ ! ἐκεῖ ! ἐκεῖ ! Τράβα !

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Δὲ μπορῶ ! Δὲ μπορῶ !

ANNA.—Μὰ τὴν κάνεις νά ὑποφέρῃ χωρὶς
λόγο !

(Ἐδῶ τὸ χαλάζι ξεσπάει ξαφνικὰ ἀπάνω στὸ
παράθυρο)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Α !

ANNA.—Τι ἔκανες ;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Στὰ παράθυρα ! χτυποῦν
στὰ παράθυρα !

ANNA.—Χτυποῦν στὰ παράθυρα ;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ναί ! ναί ! μὲ τὰ δά-
χτυλα ! ὦ χιλιάδες δάχτυλα !

(Νέα μπόρα)

ANNA.—Εἶνε τὸ χαλάζι !

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Τὸ χαλάζι ;

ANNA.—Ναί, τὸ εἶδα. Τὰ μάτια σου θολώνουν.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Θέλω νά φύγω ! Θὰ φύγω !

ANNA.—Τί ; τί ; Πρόσεχε ! πρόσσεχε ! 'Ἐπέθανε.
(Ἐδῶ τὸ παράθυρο ἀνοίγει βίαια μὲ ἓνα φένημα τῶν ἀέρα καὶ ἓνα βέλο
μ' ἓνα κρῖνο πέφτει μὲ θόρυβο μὲς σὴν κάμαρη)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Ω ! ὦ ! τώρα !.. Τί εἶναι τώρα ;

ANNA.—Τίποτα, ὁ κρῖνος ! ἔπεσε ὁ κρῖνος.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Ανοίξαν τὸ παράθυρο.

ANNA.—Ὁ ἀνεμος.

(Βροντᾷ καὶ ἀστραπές.)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Τὸ ἔρριξε τάχα ὁ ἀνεμος ;

ANNA.—Ναί, ναί, τὸν ἀκούς καλά. Πάρε, πάρε τὸν ἄλλο κρῖνο
θὰ πέσῃ καὶ αὐτός.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ποῦ ; ποῦ ;

ANNA.—'Εκεῖ ! 'Εκεῖ ! στὸ παράθυρο. Θὰ πέσῃ ! θὰ πέσῃ !
ἀκούσουν !

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ (παίρνοντας τὸν κρῖνο).—Ποῦ νά τὸν βάλω ;

ANNA.—Μὰ δπου θέλεις ; χάμω ! χάμω !

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Δὲν ξέρω ποῦ..

ANNA.—Μὰ μὴν κάθῃσαι ἔτσι μ' αὐτὸν τὸν κρῖνο
στὰ χέρι ! Τρέμει σὰ νά ἦταν ἔξω, κατάνεσα σὴ
μπόρα ! θὰ πέσῃ !

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ποῦ πρέπει νά τὸν βάλω ;

ANNA.—'Οπου θέλεις ; χάμω ! δὲ μὲ νοιάζει..

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Εδῶ ;

ANNA.—Ναί, ναί.

(Ἐδῶ ἡ Μαλλαίν κάει μὲ κίση).

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Α !

ANNA.—Τί ; τί ;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ (μιμούμενος τὴν κίση).—'Ἡ Μα-
λαίν ἐσάλεψε !..

ANNA.—Πέθανε ! πέθανε. 'Ελα !

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Εγώ ;

ANNA.—Ναί. Τρέχει αἷμα ἀπ' τὴν μύτη της. Αἷμα
μου τὸ μαντήλι σου.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Τό.. τὸ μαντήλι μου.

ANNA.—Ναί.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Οχι, ὄχι ! ὄχι τὸ δικό μου ! ὄχι τὸ
δικό μου !

(Ἐδῶ ὁ τρελλὸς φαίνεται στὸ παράθυρο καὶ τὸ εἶχαν ἀπὸ-
σε ἀνοίγτὸ καὶ σαρκάζει ξαφνικὰ.)

ANNA.—Κάποιος εἶναι ! κάποιος εἶναι στὸ πα-
ράθυρο !

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Ω ! ὦ ! ὦ !

ANNA.—Εἶναι ὁ τρελλός ! Εἶδε φῶς ! θὰ τὸ πῇ. Στάσου !
(Ὁ βασιλιάς τοίχει στὸ παράθυρο καὶ χτυπάει τὸν τρελλὸ μὲ τὸ σπαθί του)

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ (πρίφτοντας).—'Ω ! ὦ ! ὦ !

ANNA.—Πέθανε ;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—'Ἐπεσε. 'Ἐπεσε στὸ χαντάκι. Πνίγεται ! 'Ακου !
'Ακου !..

(Ἀκούγονται παφί-ομοί)

ANNA.—Μὴν εἶναι κανεὶς ἐδῶ γύρω ;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Πνίγεται ! πνίγεται. 'Ακου !

ANNA.—Μὴν εἶναι κανεὶς ἐδῶ γύρω ;

(Κεραυνὸς καὶ ἀστραπές)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ναί, ἀστραπές ! ἀστραπές !

ANNA.—Τί ;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Βρέχει ! βρέχει ! Πέφτει χαλάζι ! βροντᾷ !
βροντᾷ.

ANNA.—Τί κάνεις ἐκεῖ, στὸ παράθυρο ;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Βρέχει, βρέχει ἀπάνω
μου ! Χύνουν νερὸ στὸ κεφάλι μου ! θὰ
ἤθελα νάμουν στὸ λιβάδι ! θὰ ἤθελα νάμουν
στὸ ὑπαιθρο ! Χύνουν νερὸ στὸ κεφάλι μου !
Χρειάζεται ὅλο τὸ νερὸ τοῦ κατακλυσμοῦ
γὰ νά μὲ βαπτίσῃ τώρα ! 'Ο σφρανὸς ὁ
λάκαιρος συντρίβει τὸ χαλάζι τοῦ στὸ κε-
φάλι μου ! 'Ο σφρανὸς ὁ λάκαιρος συντρί-
βει τῆς ἀστραπῆς τοῦ στὸ κεφάλι μου !

ANNA.—Τρελλάθηκες !

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Πέφτει χαλάζι ! πέφτει χαλάζι, στὸ κεφάλι
μου ! 'Εἶναι χοντὰ σὰν τ' ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ !

ANNA.—Μὰ τρελλάθηκες ! θὰ σε κρεμάσουν ! θὰ κρεμάσουν !

αίματα, κλείσε το παράθυρο.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Διψάω.

ANNA.—Πιέ. Έχει νερό σ' αυτό το ποτήρι.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Πού;

ANNA.—Έκει. Είναι ακόμα μισοπιωμένο.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ήπια ή Μαλλαιν σ' αυτό το ποτήρι;

ANNA.—Ναί. Ίσως.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Δεν υπάρχει άλλο ποτήρι;

(Λύνει το νερό που μένει και πλύνει το ποτήρι)

ANNA.—Όχι, τί κάνεις;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Αυτή πέθανε. (Έδώ ακούγονται αλλόκοτα ψαλμικά κι' άγγιγματα νυχτιών στην πόρτα.) "Α!

ANNA.—Ψάχνουν στην πόρτα!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ψάχνουν! Ψάχνουν!

ANNA.—Σώπα.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Δεν είναι ένα χέρι μόνο!

ANNA.—Δεν ξέρω τί είναι.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Τό νοῦ μας! "Ω! ω! ω!

ANNA.—Τί έχεις; Θί πέρσης. Πιέ, πιέ λίγο.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ναί! ναί!

ANNA.—Θά υπή!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Αυτός... αυτός... πού...

(Κάνει τή χειρονομία 'κεινοῦ πού ψάχνει)

ANNA.—"Ακου. Ψάλλουν...

ΦΩΝΗ (Μίς σ'τό διάδρομο).—"Εκ βαθέων έκέκραξά σοι, Κύριε! Κύριε εισάκουσον τῆς φωνῆς μου.

ANNA.—"Η ἐφτά καλόγηρες πᾶνε στή κουζίνα.

ΦΩΝΑΙ (αὐτοῦ σ'τό διάδρομο).—Γενηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου!

("Ο βασιλεὺς ἀφίνει νὰ πέσουν τὸ ποτήρι κ' ἡ καράφα)

ANNA.—Τί ἔκανες;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Δέ φταίω ἐγώ...

ANNA.—Θάχουν ἀκούσει τὸν κρότο. Θά μπουν μέσα...

ΦΩΝΗ (πού ἀπομακρύνεται μίς σ'τό διάδρομο).—"Εάν ἀνομιᾶς παρατηρήσης, Κύριε! Κύριε, τίς ὑποστήσεται;

ANNA.—Περάσανε πᾶνε στήν κουζίνα.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Θέλω νὰ πάω κ' ἐγώ! Θέλω νὰ πάω κ' ἐγώ! Θέλω νὰ πάω μαζί τους! ἄνοιξε μου τὴν πόρτα!

(Παίει πρὸς τὴν πόρτα)

ANNA.—Συγκρατῶντάς των. Τί κάνεις; πού πᾶς; Τρελλάθηκες; Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Θέλω νὰ πάω μαζί τους. Είναι τώρα σ'τό λιβάδι... Είναι σ'τόν ὄχο τοῦ βίλτου... Φυσάει ἀέρας! βρέχει! ἔχει νερό! ἔχει ἀέρα! "Αν τοῦλάχιστο τὴν σκότωνα ὅζω! Μὰ ἐδῶ μέσα, σὲ μιά τόση καμαρούλα! Σὲ μιά φτωχὴ καμαρούλα! Θάνοιξω τὰ παράθυρα...

ANNA.—Μὰ βροντᾶει!... Τρελλάθηκες; Θά ἔκανα καλύτερα ἂν ἐρχόμουν μόνη μου.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ναί! ναί!

ANNA.—Δεν ἔλυνες τὰ χέρια σου, ἔτσι; "Αλλά τώρα...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Δὲ τὴ σκότωσα ἐγώ! Δεν τὴν ἔχω ἀγγίξει! "Εσύ τὴ σκότωσες! ἔσύ! ἔσύ! ἔσύ!

ANNA.—Σώπα! σώπα. Θά τὰ δοῦμε κατόπι. Μὰ μὴ φωνάζεις ἔτσι. Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Μὴ πῆς; πιά πῶς εἶμ' ἐγώ, γιὰ τὴ σκότῶν κ' ἐσένα! "Εσύ! ἔσύ!

ANNA.—Μὰ μὴ φωνάζεις σὰ δαιμονισμένος! "Ακούγεται ὡς τὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—"Ακούγομαι.

(τυποῦν σὴν πόρτα)

ANNA.—Χτυπᾶνε! Μὴ κουνιέσαι!

(χτυποῦν)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Τί θί γίνῃ; τί θά γίνῃ τώρα;

(χτυποῦν)

ANNA.—Σβύσε τὸ φῶς.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—"Ω!

ANNA.—Σοῦ εἶπα νὰ σβύσης; τὸ φῶς.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—"Όχι.

ANNA.—Θά τὸ σβύσω μόνη μου.

(Σβύνει τὸ φῶς. Χτυποῦν)

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ, (μίσ' σ'τό διάδρομο).—Μαλλαιν! Μαλλαιν!

ANNA (Μίς' σ'τὴν κάμαρα).—"Η παραμάνη.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—"Ω! ω! ἡ παραμάνη! ἡ καλή, ἡ καλή παραμάνη!

ANNA.—Θέλω νὰ δῶ τὴν παραμάνη! "Ας ἀνοίξουμε! "Ας ἀνοίξουμε!

ANNA.—Μὰ σάπα λοιπόν! γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σώπα!

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ, (μίσ' σ'τό διάδρομο). Μαλλαιν! Μαλλαιν! Μὴ πῶς κομᾶσαι;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.—Ναί, ναί, ναί. ω!

ANNA.—Σώπα!

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ, (μίσ' σ'τό διάδρομο).—Μαλλαιν!... φτωχοῦλά μου Μαλλαιν! Δὲ μοῦ ἀπαντᾷ; Δὲ θέλεις νὰ μοῦ ἀπαντήσης;

("Ακολουθεῖ)

ΠΡΟΕΚΚΕΣΤΑΤΑ

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ ΓΟΝΖΑΛΕΣ:

"Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Θ ΘΑΝΑΤΟΣ,"

Παθητικῶτατον, αἰσθηματικῶτατον, τραγικῶτατον

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΠΛΑ

(Τοῦ θρυλικοῦ "Αραβα ἡρώα
καὶ βάρδου "Ανταρ)

Πῶς θὰ ὑπερασπισθῇ τὴν "Αμπλα.

Σταματῆσε τὰ δακρύά σου μὴν τυχόν καὶ μοῦ λιγώσουν τὴν καρδιά, γιὰτὶ εἰμαι κίολας ἀρρωστος ἀπ' τοὺς καίμους τῆς ἀγάπης. "Ω "Αμπλα! Μὴ φοβάσαι τίποτα πιά, γιὰτὶ ἔνα μανιακὸ καὶ τρομερὸ λιοντάρι σὲ προσστατεύει.

"Ενα λιοντάρι πού μπρός του ταπεινώνονται κ' οἱ πιδ γενναῖοι, καὶ λιποθυμοῦν τὴ μέρα τῆς μάχης. "Ω "Αμπλα, ὁ πόνο κ' ὁ χωρισμός σου μὲ σκοτώνουν. "Αχ! "Ας ἤθελε ὁ καλὸς θεὸς νὰ μᾶς φέρῃ τὸν ἕνα κοντὰ σ'τὸν ἄλλον! Σήμερᾶ θὰ σὲ ὑπερασπισθῶ, ἐσένα, ἐλπίδα μου, μὲ τὸ σπαθὶ μου πού σιχίζει τῆς ἀτσαλένιες περικεφαλαῖες. "Ω "Αμπλα, κύταξε τὰ κατορθώματά μου καὶ τὰ κατορθώματα τῶν ἄλλων. Σφούγγισ ἀπ' τὰ μάτια σου τὰ δάκρυα πού σ' ἀσχημίζουν. Θά ποτίσω τὸ σπαθὶ μου μὲ τὸ αἷμά τους, καὶ μὲ τῆς σόρκες τους θὰ χορτάσω τὰ πουλιά, τοὺς λύκους καὶ τῆς λάμψες. Θὰ χαρῆς ὅταν ἀποκρούσω τῆς ἐπιθέσεις τους, κ' ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τους σκοτωθῇ, τότε ὅλοι θὰ μάθουν πῶς ὁ ἐχθρὸς μου ποδοπατήθηκε χάμου στὴ σκόνη καὶ πῶς ἡ τιμὴ κ' ὁ σεβασμὸς περιστοιχίζουν ἐκείνην πού ὑπερασπίζομαι. "Η προσπαθεῖς μου ὑψώνονται ὡς σ'τὸν ἔρδομο οὐρανό, καὶ μιταχειρίζομαι τὴ δύναμι τοῦ μπράτσου μου γιὰ κείνους πού ἔχουν τῆς ἐλπίδες τους σὲ μένα.

"Η ὁμορφιά τῆς "Αμπλας

Καταξέσχ' σε τῆς καρδιῆς μὲ τῆς σαῖτες τῶν ματιῶν της.

Τὸ Φεγγάρι τοῦ Μπαϊράμιου ἀνατέλλει σὰ στήθια της.

"Η περπατησιὰ της, πού μοιάζει σὰν τὴν περπατησιὰ ἐλαφίνας, ἀρρωστο μὲ κάνει, ἂν καὶ κρύβω τὴν ἀρρώστια μου.

Βλέποντας τὴν εὐλυγισίᾳ τῆς κορμοστασιᾶς της εἶπα: Εἶναι κλαδί ταμαριντιάς πού ταλαντεύεται ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι.

Βγάξω μιά κραυγὴ καὶ λέω: «Εἶναι ἕνα τρομαγμένο ἐλαφάκι πού χάθηκε στὴν ἐρημία».

"Εφυγε κ' εἶπα: «Εἶναι τ' ὀλόγιμο φεγγάρι πού ἔχει γιὰ στέφανο τὴ ζώνη τοῦ "Ωρίωνα».

Σήκωσε τὸν πέπλο της καὶ εἶπα: «Νὰ ὁ ἥλιος πού ἦτανε κρυμμένος σὰ μάτια ἐκείνων πού κοιτᾶζουν».

Χαμογέλασε κ' ἄφησε νὰ φανοῦν δυὸ σειρές μαργαριτάρια πού ἡ λάμψη τους γιαιτρύει τῆς ἀρρώστιας τῶν δυστυχισμένων ἐραστῶν.

Γονάτισε γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸ θεὸ καὶ τὸ μεγαλεῖο ἐκείνων πού εἶναι οἱ πιδ μεγάλοι σὲ τοῦτον τὸν κόσμ' κλονίστηκε.

"Ω "Αμπλα! Τίποτα ἄλλο δὲν κάνει ὁ πόνος παρὰ νὰ διπλασάξῃ τὴν ἀγάτη μου. Τὸ θάρρος μου ἀποφάσισε νὰ τὸν ὑποφέρῃ, ὅποια κ' ἂν εἶναι ἡ τύχη πού μὲ προσμένει.

"Εγκώμια

Αὐτὴ μὲ κάνει ν' ἀγαπῶ τὸν ἀέρα τῶν βουνῶν, κ' εἶναι τὸ βλέμμα της ἐκεῖνο πού μὲ ὀρεῖ σὰ χεῖλιν τοῦ τάφου.

"Όταν ὁ ἥλιος βασιλεύῃ, τῆς λέει: «Σήκω, κ' ἡ γῆ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ φωτίζεται ἀπ' ὅλες τῆς φωτιῆς τῆς μέρας».

Καὶ τὸ φεγγάρι τῆς λέει: «Τί ἀνάγκη εἶναι ἀβῆναι; "Η λάμψη σου εἶναι τόσο γλυκεῖα ὅσο κ' ἡ δικιά μου. Παραουσιάσου κ' ἡ νύχτα θὰ ξαναβρῇ τὸν πυρὸς της».

"Η ταμαριντιά μὲ τὰ χαριτωμένα κλαδιά της ντρέπεται γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, ἅμα τὴ βλέπει νὰ προχωρῇ.

Κάθε ματιὰ της εἶναι ἕνα βελος κ' ἡ μποῦκλες τῶν μαῦρων της μαλλιών εἶναι ἀλυσίδες.

"Ω κόρη τοῦ Μάλεχ! "Ενα μόνο φιλὶ ἀπὸ σένα θὰ μὲ γιαιτρεύει ἀπ' ὅλους τοὺς καῦμούς μου.

Σιμώνοντάς σ'τό σταντήρι σου, θὰ προσκυνήσω ἀπάνω στῆς σκόνες πού ἔχει πατήσει τὸ πόδι σου.

(Απὸ τὸ "Αραβικόν)

Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ

Προηγούμενα φύλλα τοῦ "Μπουκέτου" πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μᾶς πρὸς 2 00 δραχμὰς ἑκαστον.